
Na špatné straně

James Patterson

Z nitra rozlehlého bílého domu v koloniálním stylu stojícího ve stinné ulici, kde to vonělo kvetoucími divokými rostlinami, volala žena příjemným jižanským přízvukem: „TW Dva! Kde jsi? Máma potřebuje, abys hned zaběhl do obchodu.“

Chvíli bylo ticho, než zavolala podruhé: „TW Dva! Dvojko!“

Timmy Walker mladší neboli TW Dva či Dvojka byl dvanáctiletý kluk, který stál těsně při kraji lesa, jenž se přimyká ke dvoru za domem.

Jít do obchodu? pomyslel si Dvojka. Měl na práci lepší věci než jet kvůli mámě na kole celou tu cestu tam a zpátky. Vlastně měl na práci daleko lepší věci.

Otevřely se dveře na zadní verandu a zaskřípaly.

„Dvojko, no tak, už ať jsi tady! Nenalákám tě ani na zmrzlinový pohár, až se vrátíš?“

To znamenalo velké pokušení, ale Dvojka se rozhodl provést, co měl v plánu, a pustil se po dobře známé stezce, která vedla z kopce ke dřevařské cestě a k potoku, který v četných meandrech protékal lesem. Připozdívalo se. Sluneční paprsky měděné barvy už dopadaly hodně zešikma, vzduch si však ještě uchovával horkost a panovalo lepkavé dusno.

Dvojka držel v ruce starý otlučený dalekohled, který dostal od dědečka, a říkal si: *Horko, dusno. To je dobré. Nejspíš se v tomhle večerním vedru dá čekat větší aktivita a bude to pokračovat až do noci.*

Zkontroloval své tričko a šortky s maskovacím vzorem a pomyslel si: *Oblečení mám perfektní. Takhle bych se měl dostat fakt blízko, jsem na to dobře vybavený.*

Kolem hlavy mu pískali komáři. Plácl dlaní po tom, který mu sedl na ucho. Slyšel postupně sílící vrzání cikád na okolních stromech a ucítil kouř nějakého vzdáleného ohně. Zalovil v kapse a vytáhl cigaretu, kterou štípl mámě z jejího tajného balíčku.

Zapálil si, vtáhl kouř a vyfoukl ho na komáry. Tohle pomůže.

Dvojka pokuřoval, i když přecházel potok a pokračoval po dřevařské cestě, která se půldruhého kilometru táhla při břehu potoka, než od něj odbočila. Pustil se vlevo a pak začal stoupat do kopce, ale vždycky po několika krocích se zastavoval a poslouchal. Nic.

I tak si byl chlapec jistý, že dnes večer uvidí něco dobrého. V pátečním podvečeru na konci léta je ta nejlepší doba. A člověk je nemusí napřed slyšet. To už zjistil, že?

Když se Dvojka přiblížil k vrcholu stráně, zahalil si hlavu maskovací sítí, která měla skoro stejný vzor jako tričko a šortky. Pomalu se kradl k temeni kopce a vyhlížel skrz spleť křovin a šlahounů popínavých rostlin. Slunce brzy zajde. Nic.

Udělal ještě krok. Nic. Další krok.

Tááhle!

Dvojka se usmál a příkrčeně se kradl ze svahu k pasece na konci rozježděné blátivé cesty. Kolem se válely plechovky od piva a sáčky od jídla, hromada vysekaného křoví a na protějším okraji paseky stála osamělá modrá Toyota Camry.

Motor neběžel.

Všechna okénka byla stažená. Rádio nehrálo. Dvojka si byl docela jistý, proč tady to auto je. Zdvihl dalekohled k očím a zaměřil se na zadní sedadlo toyoty, kde se hemžili dva lidé.

Dvojka spatřil nahá záda jednoho z nich. Děvče!

Výborně.

A blondýna! Ještě lepší.

Náhle se posadila; mohlo jí být asi sedmnáct nebo osmnáct a byla nádherná. Pak se vedle ní posadila druhá svlečená blondýna, mladší, také velmi krásná. Začaly se líbat a laskat.

Dvanáctiletý kluk si říkal, že z toho snad dostane infarkt, protože při tom pohledu nemohl ani dýchat. Dvojka roztřeseně spustil dalekohled, sáhl do kapsy a vytáhl iPhone 4, který koupil z druhé ruky na internetu. Našel ikonu kamery a stiskl ji.

Tohle bude boží, pomyslel si. Na tohle nikdo nezapomene.

Potichu postoupil o krok, pak ještě o jeden, a dostal se až na okraj mýtiny. Chvilku se zase soustředil na dvě vášnivé dívky na zadním sedadle auta, ale po dalekohledu už nesáhl.

Teď byl na výpravě. Dvojka zvolil palcem na kameře režim videa a stiskl tlačítko Record.

Zůstával těsně na kraji lesa ve stínu stromů a obcházel celou světlinu, minul hromadu klestí a blížil se k toyotě zezadu zprava. Představoval si, že je jaguár, a postupoval pomaličku a opatrně po náspu kolem cesty, dokud auto s děvčaty neměl poněkud níž a necelých dvacet kroků daleko.

Z tohoto úhlu viděl, že obě dívky jsou úplně nahé. Fascinovalo ho to a byl pěkně nervózní; na jedné straně by rád šel ještě blíž, a nejradši přímo na to zadní sedadlo, kdyby to šlo. Ale tím by se nikam nedostal, že ano...

Měl na ně dokonalý výhled. A světlo bylo pořád ještě dobré. Nepochyboval, že to bude dosud jeho nejlepší dílo. *Dvě blondýny! Budu za hrdinu!*

Dvojka se skoro nahlas zasmál, ale tu jako by zkameněl – jedna dívka od-táhla ruku z prsu té druhé a sjížděla jí dolů, směrem...

Chlapec zaslechl vrčení motoru a rozhlédl se. Připadalo mu, že rychle přijíždí nějaké auto a blíží se k pasece. Dívky to také zaslechly a rychle shledávaly šaty.

To si děláte srandu? zasténal v duchu Dvojka.

Pak zaslechl zaječení. Podíval se zase k autu. Jedno z děvčat zíralo z okna přímo na něho.

„Támhle je nějakej perverzní kluk v maskáčích!“ vykřiklo. „On nás natáčí!“

Dvojka se vylekal a dal se na útěk. Prchal hlouběji do lesa a po chvíli zabočil zpátky do směru, odkud přišel, přeskakoval kmeny, shýbal se pod větvemi a usmíval se, jako by právě unikl z nějaké hradní věže s královským kle-notem v kapse.

A svým způsobem to byla pravda, no ne? Mrkl na telefon, který svíral pevně v dlaní, ale utíkal dál k cestě. To nebude jen boží video, které chtěl získat, ale ještě něco...

Dvojka zaslechl, jak druhé auto se řvoucím motorem vyjelo na paseku a prudce zastavilo. Jedno z děvčat vyvířilo.

Chlapec se zastavil a ohlédl. Tvář měl pokrytou potem. Snažil se prohlédnout skrz husté listí stromů.

Říkal si, že by měl zmizet a co nejrychleji se vrátit domů, stáhnout video do počítače a celou noc si užívat své vítězství, než se pokusí přijít na to, kterým webovým stránkám by je měl prodat. Přirozená zvědavost ho však hnala zpátky k okraji světliny.

Slunce zapadalo. Na paseku uléhaly stíny. Vedle toyoty stála bílá dodávka ford s nějakým nadupaným motorem běžícím na volnoběh. Blokovala Dvojce výhled na obě dívky.

Zdvihl k očím dalekohled a viděl, že skla dodávky jsou silně zatmavená. Magneticky přichycené logo na boku obráceném k němu neslo nápis DISH NETWORK.

Satelitní televize? Tady v lese? Není to náhodou...

„Nechte mě!“ vykřikla jedna z dívek z opačné strany dodávky. „Prosím vás! Nedělejte to! Pomoc! Kluku! Pomoz nám, ty kluku!“

Dvojka pochopil, že volá na něho, ale nevěděl, co má dělat.

Následoval další křik, hlasitější, zděšený. Jedna z dívek plakala, naříkala a prosila o smilování.

Dvojka se začal bát, až se roztřásl. Hlas v hlavě na něho ječel *Utíkej!*

Zaznělo prásknutí dvířek od auta. Zasunuly se boční dveře dodávky a naříkání dívek se ztlumilo.

Asi jsem pěkný mizera, že jsem natáčel to video, pomyslel si Dvojka, ale tohle je vážně průser. Musím něco udělat.

Chvatně šátral v kapse, až vytáhl malou magnetickou přídavnou čočku a tu přitiskl k objektivu fotoaparátu na mobilu. Přešel z režimu videa do fotografování a zaostřil na zadní registrační značku dodávky, vzdálené asi šedesát metrů, kterou ozařovala parkovací světla.

Rozsvítily se čelní reflektory dodávky. Motor zaburácel. Odjížděli.

Dvojka stiskl tlačítko hlasitosti, aby fotografoval bez blesku a autofokusu. *Cvak, cvak, cvak.* Celkem se mu podařilo pět záběrů, ještě než se dodávka rozjela, nabrala rychlost a zmizela z paseky.

Chlapec se díval za odjíždějící dodávkou a pak přiložil k očím okuláry dalekohledu, aby se podíval na toyotu. V posledních zbytcích světla viděl, že je prázdná. Nic se tam nehnulo. Obě dívky zmizely.

Začal se třást a dělalo se mu nevolno. Ty holky přece křičely.

Dvojka se rozhodl, že musí něco udělat. To porno musí vymazat, taky vymyslet nějakou báchorku, proč tohle všechno viděl, a pak to ohlásit na po-

licii. Najdou opuštěnou toyotu, přijdou na to, co byly ty holky zač a zjistí, kdo řídil tu dodávku satelitní firmy.

A musí to všechno udělat co nejdřív.

Podíval se na telefon. Vymáčkal 911, ale nedostal spojení. *Není signál*, přečetl si na displeji. Bude se muset vrátit na druhou stranu potoka, kde by se měl signál zlepšit.

Dvojka se rozhlédl, aby se zorientoval, a vydal se k dřevařské cestě. Než k ní dorazí, bude už tma, ale po těchto lesích chodil už od čtyř let.

Když došel k dřevařské stezce, vyšel mu za zády měsíc ve třetí čtvrti. Rozběhl se, vyklusal na kopec a překonal ho. Právě v místě, kde cesta začala být zase svažítá, Dvojka zachytil pohledem něco temného, masivního a dlouhého, co letělo přímo na něho.

Pokusil se shýbnout, ale bylo pozdě.

Chlapci narazilo do krku chlapské předloktí a přiškrtilo ho. Pod Dvojkou se podlomily nohy, následoval tvrdý náraz, který mu otrásl celým tělem, rukama i hlavou, načež se zhroutil na dřevařskou cestu.

Cítil, že si při pádu zlomil nějakou kost, a ošklivě si narazil hlavu. Před očima jako by se mu rozsvítily hvězdy a prudce rozhodil bezvládnýma rukama. Mobilní telefon mu vyletěl z prstů někam do lesa a Dvojka zjistil, že má vyražený dech.

Vteřinku, možná dvě byl natolik otřesený, že viděl jen stíny a tmu. Neslyšel nic víc než zvuky, které vydával sám, protože se dusil a v celém těle cítil bolest.

Pak těsně vedle sebe zaslechl mužský hlas. „Tak co,“ řekl ten člověk. „Kampak jsi to tak spěchal, mládenče?“

Dvě plačící děvčata.

To byly poslední zřetelné zvuky, které slyšela Gretchen Lindelová, a od té doby už uběhla řada hodin.

Dvě plačící děvčata, říkala si Gretchen a napínala sluch, jestli se neozve ještě něco dalšího.

Ale skrz stěny z překližky neslyšela sedmnáctiletá studentka vůbec nic. Žádné hlasy. Ani zaskřípání podlahy. Ba ani cinknutí řetězu nebo zoufalý vzlyk.

Hluboké ticho působilo na Gretchen tak tísnivě, že málem přišla o rozum. Kopala kolem sebe, trhala řetězem, kterým byla připoutána za kotník levé nohy ke stěně, a zírala na maličkou kameru namontovanou vysoko v protějším koutě, kam nemohla dosáhnout.

„Co jste zač?“ křičela. „Proč jsem tady? Co po mně chcete?“

Gretchen se svinula do klubička a plakala, jak se jí to stalo už mnohokrát od chvíle, kdy se probudila v překližkové bedně o velikosti vězeňské cely. Na sobě měla levnou noční košili z bílého flanelu, ležela na nové matraci, pořád ještě zabalené, a někdo ji přikryl tlustými vlněnými dekami z armádních zásob.

Také tam našla jídlo. Velkou misku s kuřaty z KFC a láhve s iontovým nápojem Gatorade. V koutě, kam jí řetěz dovoľoval dojít, stál plechový kbelík, aby si mohla ulevit. Nad hlavou jí svítilo jediné LED světlo, které nezhasínalo.

Kvůli trvalému osvětlení ztrácela Gretchen pojem o běhu času. Když přestala vzlykat a přetáhla přes sebe příkrývku, uvědomila si, že nemá nejmenší představu, jak dlouho už je v té dřevěné krabici zavřená. Tři dny? Pět? Týden? Nebo ještě déle?

Průběh únosu se jí ve vzpomínkách vracel jako noční můra, jako něco, z čeho by se měla probudit. Jenže vůbec nesešlo na tom, kolikrát v té velké bedně usnula nebo jak silně se snažila na tu událost zapomenout, neustále před sebou měla obrázek mužů, kteří ji chytili, a také okamžik, kdy zabili paní Petrikovou.

Oni ji zastřelili jen tak, jako nic. Co asi udělají se mnou?

Na Gretchen doléhala panika a pokoušela se myslet na něco jiného. Slyšela od táty, že to dělal častokrát, aby přestal vnímat bolest.

Zhluboka se nadechovala, zadržovala dech a pak pomalu vydechovala, v duchu viděla tátu a mámu, kteří se měli tak rádi, a přesto teď žijí vlastně odděleně.

Copak asi tohle udělá s tátou? A s mámou?

Gretchen se z těch otázek udělalo zle. Znovu se jí chtělo plakat.

On si to přece nezaslouží. Ona taky ne. Proboha, copak už nevytrpěli až dost? Copak zažili málo utrpení?

Zavzpomínala na svou nejlepší a věrnou kamarádku Susan a svého bývalého přítele Nicka. *Co si o tom myslí oni? Pokoušejí se po mně pátrat? Hledá mě vůbec někdo?*

Stočila se do klubička a snažila se hledat sílu v modlitbách a ve své víře v Boha. Ale neodbytné myšlenky jí stále kroužily hlavou a draly se do popředí.

Proč jsem tady? Proč se mi tohle stalo? Co jsem provedla, Bože, že jsem si tohle zasloužila? Co když už nikdy neuvidím tátu a mámu?

Z těchto úvah ji vyrušilo tiché zaskřípání kovu o kov. Posadila se a zírala na hrubě stlučené dveře se dvěma zástrčkami. Ještě nikdy se neotevřely.

A tu se dveře na pantech otočily dovnitř.

Zděšené si připlácla dlaň na ústa a zdusila výkřik.

Byl velký jako hráč amerického fotbalu, oblečený celý v černém od motocyklových bot až po vlněnou čepici a zatmavený zorník na paintball nasazený na obličej. Na ramenním postroji měl na prsou zavěšenou mrkající kameru GoPro. V děsu se však soustředila na jeho pravou ruku v rukavici, v níž držel zdobený nůž se zahnutou, děsivě vyhlížející čepelí.

„Ahoj, Gretchen,“ řekl podivným elektronickým hlasem. „Už jsi připravená, abys nám předvedla divadlo?“

* * *

Vklouzl jsem do postele krátce po půl druhé ráno. Pořád jsem si nebyl jistý, jak moc mohu věřit tomu, co nám povídal Neal Parks, ale byl jsem příliš unavený, než abych o tom ještě dokázal přemýšlet.

Měl jsem dojem, že uběhlo jen několik minut od chvíle, kdy jsem položil hlavu na polštář, a už mi někdo cloumal ramenem.

Obtížně jsem se probíral k vědomí a ospale jsem mžoural na Jannie a Aliho, kteří stáli vedle postele, už oblečení k rannímu běhu, který jsem jim slíbil. Na zádech jsem cítil teplo vyzařující ze spící Bree, a protože jsem ji nechtěl vzbudit, přiložil jsem prst ke rtům.

Oba přikývli a vytratili se z ložnice. Vstal jsem a pořád jsem si připadal trochu zmatený. Toužil jsem po dalších třech nebo čtyřech hodinách spánku, ale v poslední době jsem se snažil plnit sliby, které jsem dětem dal. V šatně jsem se oblékl a vyklouzl na chodbu. Cítil jsem, že v přízemí se vaří káva. Sešel jsem do kuchyně a tam mi babička Nana ve tmavomodré noční košili a županu už nalávala šálek. Jannie a Ali si zavazovali tkaničky tenisek.

„Pánbu ti to oplat,“ řekl jsem, když mi Nana podala šálek.

„Tys zase usnul před televizorem?“ zeptala se.

Přikývl jsem a odvážil se několika úlevných usrknutí z hrnečku.

„Myslím, že televizor by měl mít něco jako časový vypínač,“ povídala babička.

„To má,“ přisvědčil Ali. „Nebo je i na přijímači kabelovky.“

„Tak jdeme,“ vyzval jsem děti, protože už jsem chtěl tuhle debatu ukončit. Odložil jsem prázdný šálek. „Dnes ráno přijde nový klient a nesmím se opozdit.“

Vyšli jsme před dům. Když jsme se rozběhli, na nebi se ukazovaly první náznaky svítání, vzduch byl chladný. Vzali jsme to trasou, která nás zavedla do Lincolnova parku a zpátky, takže okruh nám měl trvat přibližně čtyřicet minut.

Když běhám sám, zřídka kdy přemýšlím, a přesto, když se pak vrátím domů, často zjistím, že jsem mezitím nějak vyřešil ten či onen problém. Podvědomí pracuje bez oddechu, že ano. Jenže s Alim není možné běžet a na nic nemyslet, zvláště potom, co asi po půldruhém kilometru Jannie nabrala své normální tempo a nás nechala daleko vzadu polykat prach.

„Tati,“ ozval se Ali klusající vedle mě. „Věděl jsi, že když běžíš víc než třicet minut, podporuješ tím regeneraci mozkových buněk?“

Shlédl jsem na něho, protože jsem znovu užasl, že devítiletý kluk, můj devítiletý syn, ví něco o regeneraci mozkových buněk.

„Přiznám se, že tohle jsem nevěděl,“ odpověděl jsem udýchaně. „Tedy, já vím to, že běhání je dobré pro srdce.“

„A taky pro mozek,“ přisadil si. „Viděl jsem o tom online zajímavý pořad. Proto jsem Jannie řekl, že bych s ní chtěl začít běhat.“

„Abys mohl dobře regenerovat mozkové buňky?“ zeptal jsem se. „No tak, přítelíčku, je ti teprve devět. Tobě mozkové buňky pořád ještě rostou, a tak to bude ještě dost dlouho.“

Ali se po mně pobouřeně podíval. „Ale když budu běhat, naroste mi jich víc.“

Pozvedl jsem ruce na znamení, že se vzdávám. „V tomhle ti musím věřit.“

Usmál se. „Ale nesmím zase běhat moc, protože pak by mi narostl tak velký mozek, že by mi vybuchla hlava, že, táto?“

Tak, tohle je můj devítiletý synátor.

„Táto?“

„Ne, mozek ti nevybuchne, i kdyby narostl hodně velký.“

„Víš to jistě?“

„Myslíš, že by Jannie mohla vybuchnout hlava?“

Podíval jsem se po něm a viděl jsem, že ho tahle myšlenka vylekala.

„Nikomu neexploduje hlava jen proto, že chce být fit,“ uklidňoval jsem ho, když jsme se blížili k arboretu. „Teď zas o něčem jiném.“

Ali neříkal nic, dokud jsme nedoběhli do parku, kde jsme změnili směr na cestu k domovu. Ozval se, až když jsme klusali po South California Avenue.

Pak z něho vypadlo: „Táto, je možné, že nějaký policista u nás může nenávidět nějaké lidi tolik, že je zastřelí, i když k tomu nemá důvod?“

* * *

Odvě hodiny později už jsem seděl ve své sklepní kanceláři, ale po rozhovoru s Alim na mě dolehla deprese. Na druhé straně jsem předpokládal, že na každého by padly chmury, kdyby jeho osobní a profesní poctivost zpochybnil devítiletý potomek.

Pokoušel jsem se myšlenky zaměřit jinam a zapřemýšlel jsem o tom, co nám předešlé noci pověděl Neal Parks. Pasák tvrdil, že viděl celé video, které si stáhl od...

Zaznělo rázné zaklepaní na vstupní dveře do sklepa. Podíval jsem se na hodinky. Nový klient se dostavil o pět minut dřív.

Když jsem otevřel vstupní dveře, našel jsem za nimi zničeně vyhlížejícího muže s pískově plavými vlasy, smutnými a zapadlými modrými očima a tváří natolik poznamenanou povětrností, že bylo složité odhadovat jeho věk. Na sobě měl vyžehlené džínsy, naškrobenou bílou košili a naleštěné mokasíny, v nichž vězel bez ponožek. Na ruce měl odřený snubní prsten, hodinky Rolex a na řetízku kolem krku mu visel drobný zlatý křížek.

„Pan Lindel?“ zeptal jsem se a nabídl mu ruku.

„Alden Lindel,“ představil se, potřásl mi rukou a zaměřil na mě zapadlé oči. „Jsem moc rád, že jste si na mě udělal čas, doktore Crossi.“

„Jsem taky rád, že jsem našel volný čas,“ odvětil jsem, ačkoli ten člověk byl pro celý den můj jediný klient.

Doprovodil jsem ho do kanceláře. „To je dost nezvyklé jméno, Lindel.“

„V Norsku není nijak zvláštní.“

„To ne, jen že jsem je nedávno zaslechl...“

„Gretchen je moje dcera, doktore Crossi,“ vykoktal Lindel. „Chodila do stejné školy jako váš syn, že?“

„To ano,“ přikývl jsem a ten člověk přede mnou jako by se náhle ocitl v jiném světle. „Ano, samozřejmě. Ali, já i celá moje rodina se modlíme za to, aby se vám dcera v pořádku vrátila.“

„Děkuji, doktore Crossi,“ zašeptal a oči mu zřetelně zarudly. Zahleděl se k zemi. „My potřebujeme... já potřebuji...“

Už mnohokrát jsem zjistil, že když člověk klade přímé otázky, dostává se mu přímých odpovědí, a tak jsem spustil: „V čem vám mohu pomoci, pane Lindele? Proč jste ke mně přišel?“

Lindel zaváhal, pak se na mě podíval a obrátil ruce dlaněmi vzhůru. „Abych pravdu řekl, přišel jsem navštívit doktora Crosse jako psychologa kvůli svým pocitům viny a úzkosti, a také doktora Crosse jako detektiva, protože ve mně skomírá víra, že to naše dcera přežije.“

Posadil jsem se. „Víte o tom, že jsem postaven mimo službu kvůli tomu, že mám jít před soud?“

„Četl jsem o tom,“ připustil Lindel. „Také jsem četl, že předtím, než vás potkaly tyhle nedávné potíže, jste byl jeden nejlepších detektivů v téhle zemi.“

„Ten, kdo to napsal, byl přespříliš laskavý,“ namítl jsem. „Víte, dost dobře znám agenty FBI, kteří mají na starosti případ vaší dcery. Jsou to špičkoví lidé.“

„Když moje máma peče koláč, vždycky říká, že víc polevy nemůže nikdy škodit,“ opáčil Lindel. „Prosím, řekněte mi, že mi pomůžete najít Gretchen dřív, než bude moc pozdě a...“

Po lících se mu koulely slzy. „Ona, naše dcerka, naše Gretchen, je vším, na čem nám záleží, a teď nás mučí všemi těmi nepopsatelnými obrazy.“

„Teď v tom mám trochu zmatek,“ řekl jsem. „Kdo vás mučí?“

Lindel napřed vytáhl kapesník a osušil si slzy, pak teprve sáhl do kapsy džínsů a vytáhl malý modrý flash disk v igelitovém sáčku.

„Tohle jsme měli ve schránce, když jsem se do ní díval dnes ráno před snídaní,“ řekl. „Do toho, zapojte to do počítače.“

Vzal jsem od něho sáček a podíval jsem se na flash disk. Značka Toshiba, na těle vytištěné označení kapacity 128 GB.

„Vy jste to nedal FBI?“ zeptal jsem se, odložil sáček a vyhledal latexové rukavice.

„Byl jsem na cestě sem a chtěl jsem, abyste to viděl jako první. Já... já si nemyslím, že by to FBI dokázala rozlousknout bez vašeho přispění. Můžete si udělat kopii a originál jim předat místo mě? Budu od vás spěchat na letiště, musím chytit letadlo do New Yorku. Aby toho nebylo málo, moje matka musela do nemocnice.“

Nepříliš ochotně jsem přikývl, jenže jsem byl zároveň zvědavý, co na flash disku najdu. Natáhl jsem si rukavice, vytáhl paměťové médium ze sáčku a zasunul konektor do notebooku. Než se rozběhlo video, obrazovka zazářila jasným zábleskem. Videozáznam se mi zdál ohavně povědomý.

Blondatá dívka v bílé noční košili běží temným lesem bez listů a jí v patách se žene člověk s kamerou. Stmívá se, a než ji pronásledovatel doběhne a srazí k zemi, už není možné poznat rysy jejího obličeje, protože obraz je příliš zrnitý.

„Prosím, nedělejte to,“ žebroní dívka, když ji kameraman s rukavicemi na ruku chytí za vlasy a vytáhne do kleku.

„Že ne?“ ptá se počítačem zkreslený hlas. „Takže bys chtěla, aby to bylo už naposledy? Už žádná hra na kočku a myš? Už žádná zábava?“

„Já jen chci, aby to skončilo,“ zasténala dívka, která je na ztmaveném displeji viditelná jen jako tmavší stín.

„No tak dobře,“ řekne hlas. „Ať se ti tvé přání splní.“

Zahlédl jsem jakýsi pohyb připomínající švihnutí, který směřoval přes krk oběti. Také jsem slyšel syknutí, jakoby klouzavý zvuk a po něm znepokojivé *pf*, načež záběr na displeji zmrtněl. Objevil se na něm obraz zámku a pod ním řádka s webovou adresou www.itsoverblondie.org.co. „Povězte mi, jestli je to podvrh nebo ne,“ řekl Lindel, který se mezitím znovu rozplakal. „Já po vás chci jen jedno. Zastavte tohle mučení, než se z toho i s manželkou zblázníme.“

Nevlastnil jsem licenci soukromého detektiva. Byl jsem postaven mimo službu kvůli blížícímu se soudnímu řízení. Měl jsem tedy přiměřeně vyjádřit svůj soucit a pochopení a tím také skončit.

Jenže jsem také otec. Dobře jsem chápal, co s ním dělá napřed únos dcery a potom tenhle skutečně odporný záznam.

„Jste si jistý, že na tom záznamu byla Gretchen?“ zeptal jsem se.

„Její hlas bych poznal vřadycky a všude,“ odpověděl s díval se na mě, jako bych byl to nejlepší a poslední, v co může doufat.

„Udělám, co bude v mých silách,“ slíbil jsem mu.

Lindel zařal pěsti a navzdory slzám se na mě usmál. „Bůh vám žehnej, doktore Crossi. Z celého srdce vám děkuji.“

Přeložil Jan Mrlík